

*Radnai István***szmoking kerti parti**

vérszagtól részegen uszít a kényelem
másnak is csak egy élete van mint neked
katona neki a sajátja a becses
szaval a hős könnyű a drogtól részegen

lehet már látni hogy kié a hatalom
akit akar megveszi itt az alkalom
emlékezz emlékezz költők hullottak el
az ártatlan krisztusokért mondd ki felel

a háborút az önkény profitért vívja
nincs többé kard ki kard csak idegen sírja
érdekek ugrálnak a tőzsde számol
az időt húzzák meddő tanácskozások

pénzt hoz a pusztítás s az újjáépítés
aki luxusban ül haszna nem is kevés
fizetett képernyőkről hazugság árad
hergel a kisember fizeti az árat

szónokolnak folyvást a fontos emberek
míg a csatatéren vérében hempereg
aki harcol s akire rárogy a háza
a felelősök gyűlnek poharazásra

ómega és alfa

csillagok és bolygók órája
az oszthatatlan időt felróva
életünket időzíted a történelemben
irgalmasságod könyvében

kezdetből fogva létező
leszálltál a kimért időbe
az elmúlás létezésében felkerestél
sorsunkban a születésben és a halálban

az időknek kezdete és vége
merre van és miért és mikor
mindezek értelme a mi világunk
amely benned rejlik öröktől fogva

a csillagok és bolygók óráját megállítottad
örök lényedben adva szállásunkat

éles a holdsarló

*„kémléljük egymást az idő résein
míg parázból hamuvá nem leszünk”
(Oláh András: ennyire egyszerű)*

hiba a világ ránk borul a háború
mint sunyi elnökök egymást
ugye megmondtam ugye megmondtam
figyelembe se vesszük

kint kóborolunk valami hadszíntéren
régén elégett városokban elégettük egymást
a hadszíntér itt van a szobában
köztünk pattannak a szórakéták

mennyi elföldelt elnök és tomboló utcagyerek
gyarapodunk-e vágyón még valaha
egymás szemében parazsat látunk
szerelmes ellenségek múlik az idő

félelem

*„ugyanúgy kifosztva érzi magát
mint amikor a feleségét elvesztette
a tanyakert fakuló díszletei alatt didereg”*
(Oláh András: gátszakadás)

már nincs hó acéltalpú sívó telek
vérpád a rejték félkarú fák alatt
halál lopakszik illik a néphez
nem terít szelíd termést a nyár
forog a táncos verik a taktust
holnaptalan víg zeneszó
nincs szüret sem édes must
halálig kitart a tavalyi bor
ijedt menyét fut át az úton,
amelyen szekér lejt nyikorogva
az ősök nyomába akinek jut fejfa

ha még élünk rügyfakadáskor
sóhajt a bölcsesség ajkán szegények reménye
a puszták televénye szikrát vet a talpuk alatt
miközben vígan az akna forog a tánc

